ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ...ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Ἡ Γερμανία ὁλόκληρη εἶνε τελευταίως ἀνάστατη μὲ μιὰ περίεργη καὶ δραματικὴ ἱστορία.

Τώρα τελευταῖα ἔγινε ἐκεῖ μεγάλος θόρυβος γύρω ἀπὸ μιὰ σπουδαιοτάτη ἀνακάλυψη. Κάποιος Γερμανὸς ἰσχυρίζετο πὼς εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ μέθοδο, διὰ τῆς ὁποίας τὸ καουτσούκ, χωρὶς νὰ χάνῃ διόλου τὴν ἐλαστικότητά του, ἐγίνετο ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

Ὁ ἐφευρέτης ἐπροκάλεσε πολλοὺς κεφαλαιούχους κι' ἔκαμνεν ἐμπρός των πειστικώτατο πείραμα. Ἐφόρεσεν ἕνα γιλέκο ἀπὸ τὸ καουτσοὺκ αὐτὸ καὶ στάθηκε νὰ τὸν πυροβολοῦν μὲ πολλὲς σφαῖρες.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἀπέδειξεν, ὅτι ὄχι μόνο τὸ γιλέκο δὲν εἶχε τρυπηθεῖ, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ παραμικρὴ γραντζουνιὰ δὲν εἶχε γίνει ἐπάνω του !...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κεφαλαιούχους τότε, ἐνθουσιασμένος καὶ βέβαιος ὅτι ἔκαμνε τὴν τύχη του, ἀγόρασε τὴ ἐφεύρεσι.

Σὲ λίγες μέρες δὲ εἶχε προσκαλεσμένους στὸ χτῆμα του καὶ θέλησε νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ μὲ τὸ ἀδιάτρητο καουτσούκ. Ἐφόρεσε, λοιπόν, τὸ γιλέκο κι' ἐστάθη νὰ τὸν πυροβολήσουν. Μὲ τὴν πρώτη σφαῖρα, ὅμως, ἔπεσε ἄπνους !

Διετάχθησαν ἀμέσως ἀνακρίσεις καὶ ἰδοὺ τί ἀνεκαλύφθη. Τὸ περίφημο ἀδιαπέραστο καουτσοὺκ ἦταν ἐντελῶς συνηθισμένο καουτσοὺκ καὶ τίποτε ἄλλο ! Ὁ δῆθεν ἐφευρέτης, ὅμως, ἦταν ἕνας πρώην ταχυδακτυλουργός, ποὺ κατώρθωσε τεχνικώτατα τὴν τελευταία στιγμὴ ν' ἀλλάξῃ τὶς σφαῖρες μὲ τὶς ὁποῖες θὰ τὸν πυροβολοῦσαν καὶ νὰ βάλῃ στὴ θέση τους ἄλλους κάλυκας ἄσφαιρους.

Δυστυχῶς, ὁ παληάνθρωπος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ.

ριέρα καὶ ἐπειδὴ κ' ἐμένα μ' ἄρεσε λίγο αὐτό, δὲ βιαζόμουν ν' ἀποκαλυφθῶ. Ὡστόσο σιγὰ-σιγά, ὁ ρόλος τῆς καμαριέρας, ποὺ τόσο μοῦ ἄρεσε στὴν ἀρχή, τὴν τέταρτη μέρα ἄρχισε νὰ μὲ πλήττῃ. Εἶχα βέβαια ὅλες μου τὶς ἐλευθερίες, μὰ ἤμουν μιὰ...καμαριέρα. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πετάξω τὴ μάσκα καὶ εἶπα τὴν τέταρτη μέρα τὸ πρωΐ στὸν ὑπολογαγό :

— Ἀπόψε μὴ βγῆτε ἔξω. Περιμένετέ με στὴν κάμαρή σας. Σᾶς ἑτοιμάζω μιὰ ἔκπληξη.

— Τί ἔκπληξη ; μοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Περιμένετε τὸ βράδυ πρῶτα.

Ὅλη μου τὴν ἡμέρα τὴν πέρασα ἑτοιμάζοντας τὴ βραδυνή μου τουαλέττα. Ὀντουλάρισα τὰ μαλλιά μου, καλλωπίστηκα, ἀρωματίστηκα καὶ ἀπολάμβανα μὲ τὴ σκέψη μου τὴν ἔκπληξή του, ὅταν θὰ μ' ἔβλεπε ἔτσι.

Ὅταν, τέλος, ἦρθε τὸ βράδυ, μπῆκα ἄξαφνα στὴν κάμαρή του. Ἐκεῖνος, βλέποντάς με, ξαφνιάστηκε τόσο ὥστε ἔκανε δυὸ βήματα πίσω.

— Θεέ μου ! φώναξε. Τί εἶν' αὐτά ;

— Ἁπλούστατα, εἶμ' ἐγώ, φίλε μου ;

— Τρελλάθηκες ; Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις ;

— Δὲν σημαίνει τίποτε· αὐτὰ εἶνε τὰ συνηθισμένα μου ροῦχα !

— Ἄσε τὰ ψέμματα ! Ξέρεις πῶς μοιάζεις ἔτσι ; Σὰν καροτσιέρης μὲ σμοκιν ! Μὴ βγῆς στὸ δρόμο ἔτσι γιατὶ θὰ σὲ προγκήξουν τὰ παιδιά !

Τότε ἐγὼ πεισμωμένη τοῦ ἀπάντησα, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις !

— Τὰ ροῦχα αὐτὰ ποὺ φοράω εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν κοινωνική μου θέση καὶ τὴν περιουσία μου· εἶμαι μιὰ γυναίκα τοῦ κόσμου .... ἀριστοκράτις !...

— Ὤ, Ἐσύ...ἐσύ...γυναίκα τοῦ κόσμου !... Ἀριστοκράτις !...

Καὶ ἔσκασε στὰ γέλια. Ἔπειτα ἐπρόσθεσε :

— Ἄς τα τώρα αὐτά !...Δὲν εἶμαι κανένας ἠλίθιος νὰ σὲ πιστέψω...Ξέρεις σὲ μένα δὲν πιάνουν τέτοιες κοροϊδίες !...Ἐγὼ τὶς μυρίζομαι τὶς γυναῖκες καὶ καταλαβαίνω τί εἶνε ἡ καθεμιά...Ἐσὺ εἶσαι καὶ ἤσουν πάντοτε *μιὰ καμαριέρα !...* Ἀκοῦς !...

Τότε ἐγὼ μάνιασα καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ μιλάω βάναυσα. Μὰ καὶ κεῖνος θύμωσε καὶ λυσσασμένος ἀπὸ τὸ ὑπεροπτικό μου ὕφος, μ' ἔσπρωξε ἔξω :

— Πήγαινε ! μοῦ εἶπε. Πήγαινε νὰ βγάλῃς αὐτὰ τὰ ροῦχα ποὺ δὲν ταιριάζουν σὲ μιὰ καμαριέρα ! Ξαναφόρεσε τὴ σκούφια σου καὶ τὴν ἄσπρη σου ποδιά. Μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα μὴν ξαναφανῇς μπροστά μου.

Ἐγὼ ἔφυγα καὶ τοσοῦ ἦταν ὁ θυμός μου, ὥστε δὲν μὲ ξαναεῖδε πιά. Μὲ περιμένει ἀκόμα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μικρή μου ἱστορία. Ἴσως νὰ εἶχα ἄδικο ποὺ πῆρα τὰ πράγματα τόσο τραγικά. Ἴσως μάλιστα νὰ μοῦ πῆς :—«Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν πὼς ἔπαιξες τὸ ρόλο σου θαυμάσια, σὰ μιὰ τελεία ἠθοποιός. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ κολακευτικὸ γιὰ σένα !» Μὰ ἔλα ποὺ δὲν εἶνε διόλου κολακευτικὸ τὸ ὅτι ἄρεσα στὸν ὑπολογαγό μου ὡς ὑπηρέτρια, ἐνῶ ὡς κυρία τοῦ κόσμου τοῦ φάνηκα γελοία !...»

Κάρολος Φόλεϋ

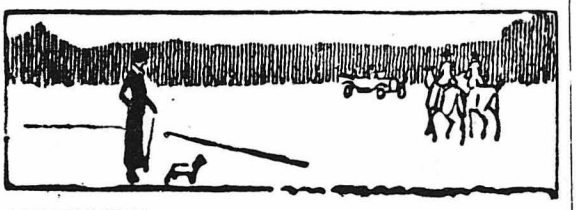

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠ'ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ Τ.ΧΑΡΝΤΥ

Ὁ Χάρντυ καὶ τὰ παιδιά

Πρὸ ἡμερῶν ἄνοιξαν τὴ διαθήκη τοῦ πρὸ διμήνου ἀποθανόντος διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως Τόμας Χάρντυ. Ἡ σχετικὴ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις χρονολογεῖται ἀπὸ τὶς 24 Αὐγούστου 1922 σ' ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ ὁ συγγραφεὺς ἦταν 82 χρόνων.

Ἀφήνει ὅλη του σχεδὸν τὴν περιουσία (ποὺ ὑπερβαίνει τὰ 35 ἑκ. δραχ. καὶ προέρχεται ὅλη ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας του) στὴ χήρα του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶνε περίεργο σ' αὐτὴ τὴ διαθήκη εἶνε ἡ παράγραφος ἡ σχετικὴ μὲ τὴ βίλλα τοῦ Χάρντυ στὸ Μάξ-Γκάτ, ἡ ὁποία μετὰ τὸ θάνατο τῆς χήρας του, πρέπει νὰ περιέλθῃ στὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ παιδιά του μολὶς αὐτὸ θὰ γίνῃ εἰκοσιενὸς χρόνων.

Ὁ Χάρντυ ὅμως οὔτε ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο, οὔτε ἀπὸ τὸ δεύτερο εἶχε ἀποκτήσει παιδιά. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι διὰ τῆς διαθήκης ἀφήνει τὴ βίλλα του στὸ πρῶτο παιδί, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς οὔτε στὰ ὀγδοντάδυό του χρόνια δὲν εἶχε ἀπελπιστῇ καὶ ἤλπιζε ἀκόμη ν' ἀποκτήσει παιδί.

***

Ἡ δημοτικότης τοῦ Τόμας Χάρντυ

Ὁ Τόμας Χάρντυ ἦταν πολὺ ἀγαπητὸς στὴν περιφέρεια τοῦ Ἔσσεξ, ὅπου κατοικοῦσε. Ὅταν τὸ φέρετρο ποὺ ἔκλεινε τὸ λείψανό του βγῆκε ἀπὸ τὴ βίλλα του, οἱ φορεῖς του μὲ δυσκολία ἄνοιξαν πέρασμα μέσ' ἀπ' τὸ σιωπηλὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ἀπ' ἔξω γιὰ ν' ἀπευθύνῃ τὸν ὕστατο χαιρετισμὸ σ' ἐκεῖνον ποὺ ὅλος ὁ κόσμος στὴν περιφέρεια τὸν ἀποκαλοῦσε ἁπλούστατα «Μπάρμπα Τόμ».

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἕνας χημικὸς ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ἡ τέφρα τοῦ ποιητοῦ θὰ ἐναποτίθετο στὴ «Γωνιὰ τῶν ποιητῶν» στὸ ἀββᾶτο τοῦ Οὐεστμίνστερ—ὅπου ὡς γνωστὸν μεταφέρονται οἱ νεκροὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας—ἔστειλε στὴν οἰκογένειά του ἕνα κασσόνι γεμᾶτο χῶμα τὸ ὁποῖο συνόδευε μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή.

«Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι ὁ Τόμας Χάρντυ θὰ ἔπρεπε νὰ ταφῇ μέσα στὸ χῶμα τοῦ τόπου του. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατό, πήραμε λίγο χῶμα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου γεννήθηκε καὶ σᾶς τὸστέλνουμε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ ἀνακατέψετε κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο χῶμα στὸ ὁποῖο θὰ ἐναποτεθῇ τὸ λείψανό του.»

Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν ὑπέγραψε κάποιος Χριστοφορος Κορμπέν, χωρικὸς τοῦ Ἔσσεξ, ἡλικίας ἑβδομήντα χρόνων.

***

Ἡ καρδιὰ τοῦ Χάρντυ

Ἂν τὸ λείψανο τοῦ Χάρντυ ἐνεταφιασθῆ στὸ ἀββᾶτο τοῦ Οὐεστμίνστερ, σύμφωνα μὲ τὴν κατηγορηματικὴ ἐπιθυμία τῆς χήρας του καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν του, ἡ καρδιά του ὅμως δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἀποθανὼν συγγραφεὺς ἐννοιωθε τόση ἀγάπη. Τὴν ἔκλεισαν μέσα σὲ μιὰ μπρούντζινη λήκυθο καὶ τὴν ἐνεταφίασαν στὸ Ἔσσεξ, στὸν κῆπο τῆς μικρῆς ἐκκλησίας τοῦ Στίνσφορντ.

Ἦταν ἐπιθυμία τοῦ Τόμας Χάρντυ τοῦ ἴδιου νὰ ἐνταφιασθῇ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁ ἐφημέριος μάλιστα τοῦ Στίνσφορντ ἐπιδεικνύει μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ συγγραφέως, στὴν ὁποία πρὸ τετραετίας τοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Θεωρῆτε με κ' ἐμένα ὡς ἐνορίτη σας. Κ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ παύσετε νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς τοιοῦτον ὅταν θὰ βρίσκωμαι ὄχι ὀρθός, ἀλλὰ καὶ σ' ὁριζόντια θέση».

Μ' αὐτὸ ἐννοοῦσε φυσικὰ ὅτι ἤθελε καὶ τὸ σῶμα του νὰ ἐνταφιασθῇ στὸ Ἔσσεξ, μὰ οἱ μεταθανάτιες ἐπιθυμίες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, πολλὲς φορὲς δὲν πραγματοποιοῦνται ἀκριβῶς λόγῳ τῆς δόξης των.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Συμβαίνει συχνὰ μιὰ γυναῖκα νὰ δώσῃ τὸν ἔρωτά της χωρὶς νὰ πάρῃ πίσω τίποτε ὡς ἀντάλλαγμα· κι' ἐνῶ ἀνάβει χίλιες ἐπιθυμίες μὲ τὴν ὀμορφιά της, μέσα στὶς καρδιές, ἡ δική της μένει σβυστή.

Π. Μπὸσκ

Ἕνας τίμιος ἄντρας πρέπει νὰ διατηρῇ ἀπέναντι τῆς συζύγου του τὸ σεβασμὸ ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν ἀρραβωνιαστικός της.

Α. Ντυπουΐ